

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันเสาร์ที่ 29 เมษายน 2560..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมทุกท่านที่มีความตั้งใจสร้างสมอบรมบุญบารมี ขวนขวายที่จะละบาปความชั่ว ทั้งหลายทางกายวาจาใจให้ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ จนถึงที่สุดหมดภาระการงานในการทำคุณงามความดี トラบใดที่ไม่สิ้นสุดการทำคุณงามความดี ก็จะมองเห็นสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม สิ่งที่เป็นบาปเกิดความทุกข์ ก็ให้เอามาสอนตนเองว่าตนเองนี่ยังทำอยู่ หรือว่าตนเองละได้แล้ว ไม่ว่าจะสอนลูกสอนหลานหรือสอนเหลนก็ดี หรือสอนที่สอนน้องก็ดี เราก็จะพยายามที่จะศึกษา เราจะสอนเขาได้เราต้องทำให้ได้เสียก่อน จึงจะสอนคนอื่นให้ประพฤติธรรม ทำคุณงามความดี เรียกว่าใช้วาจาของตนเองนั้นให้มีคุณค่ามีประโยชน์ในการชักจูงคน อบรมจิตใจของตนว่าให้ละจากความ โลก โลกะ ความโกรธความเกลียดซึ่งกันและกัน ความหลงไหล ไปตามสัญญาอารมณ์ต่างๆ ของจิตใจ เราก็จะได้ศึกษาเพื่อที่จะได้ละ จะได้ปล่อยได้วางสิ่งไม่ดีไม่งามเหล่านั้น ก็เรียกว่าเข้าวัดฟังธรรมจำศีล เจริญเมตตาภาวนา ชัดเกล้ากลีผลออกจากจิตใจตนเอง เรียกว่าเป็นคนที่มีความฉลาดไม่ต้องการความทุกข์ ต้องการแต่ความสุข จะยืนเดินนั่งนอนอยู่ที่ไหนก็มีความสุขความสบาย จะอยู่ที่ใดก็ดีขอให้ตั้งใจศึกษาการปฏิบัติของตนเอง

..เหมือนศรัทธาญาติโยมได้ตั้งใจทำคุณงามความดีของตนเอง เวลาว่างวันเสาร์วันอาทิตย์ก็ดี หรือวันพระวันธรรมดาที่ดี เมื่อมีช่องว่างที่เรามีโอกาสที่จะทำคุณงามความดีของเราได้ก็ให้รีบทำ จะอยู่บ้านอยู่ช่องก็ให้รู้จักพิจารณาไตร่ตรองใคร่ครวญ ตรวจสอบตราตนเองดูอยู่บ่อยๆว่าขณะนี้เราทำอะไรอยู่เดี๋ยวนี้หนอ เราทำดีหรือไม่ดี หนอ เรียกว่าเป็นคนปฏิบัติอยู่นั่นเอง ไม่ใช่มาแต่ที่วัดจึงจะเรียกว่าปฏิบัติ ก็เรียกว่าเรามีความขวนขวายอยู่ หาวีระกลีผลอยู่ คุณตนเองอยู่ เรียกว่าเป็นคนฉลาด คนฉลาดนี้ไปที่ไหนก็ไม่ทำให้เสียเวลา มีประโยชน์ทั้งนั้นที่จะทำเวลานั้นให้ตนเองมีค่ามีประโยชน์ ถ้าคนไม่ฉลาดนั้นก็ไม่ว่าจะปฏิบัติอย่างไร มันทำเข้าไปเดินเข้าไป ยิ่งทุกข์มันก็ยิ่งทำอยู่ เหมือนเขารบราฆ่าฟันประเทศต่างๆ ไม่รู้จักทุกข์ มีการศึกษาเล่าเรียนทางโลกจนจบดอกเตอร์ก็มี ก็ยังสร้างอาวุธนานาต่างๆมารบราฆ่าฟันกัน ไม่รู้จักว่ามันจะเป็นทุกข์ เป็นบาปเป็นกรรมมันไม่รู้ เลยทำอย่างนั้น ทำเข้าไปเท่าไรก็ยิ่งทุกข์ รบราฆ่าฟันกันเบียดเบียนกัน แรกบ้านแตกเมืองกันจนไม่มีที่จะอยู่ มันก็ยังไม่รู้ทุกข์ เพราะมันพิจารณาปัญหาไม่ออก มันเดินหนทางผิคนั่นเอง คนทำความผิดทั้งหลายมันก็ไม่รู้ว่ามันจะทำให้เกิดทุกข์ ก็เลยทำไปเรื่อยๆ ถ้ามันเห็นแล้วว่ามันเกิดทุกข์เหมือนคนดื่มเหล้าอย่างนี้ คนดื่มเหล้านี้มันเป็นทุกข์ เสียทั้งเงินเสียทั้งสติอารมณ์ที่ไม่ดีไม่งาม ถ้าเรารู้จักว่ามันไม่ดี ก็เรียกว่าเป็นคนที่จะละปล่อยวางออกไปไม่ดื่มต่อไปอีก ก็จะเป็นคนดีมีสติปัญญา ก็จะสามารสร้างความคิดได้

..เราก็จะเห็นว่าถ้าคนเราไม่แก้ไขไม่พัฒนาเรื่องที่ไม่ดีไม่งาม ผู้หญิงก็ดีผู้ชายก็ดีถ้าหากเมาเหล้าทุกวันๆมันก็ดูไม่สวยไม่งาม พุทธเจ้าปราศรัยก็ขาดสติ คิดอ่านเรื่องอะไรก็มีคัมภีร์ไปมีคัมภีร์นอกรไป นั่นแหละเราก็จะเห็นว่าคนใจเหล้ามันเป็นอย่างนี้เอง พระพุทธเจ้าท่านจึงห้าม เราก็จะได้อ่าน ส่วนคนทำผิดศีลธรรม มันทำผิดศีลธรรมมันถือโทษซึ่งกันและกัน มันคอร์ปชั่นมันเป็นขโมยอย่างนี้ เรียกว่ามันปฏิบัติคนไม่ดี เรียกว่ามีความโลภโลภะเกิดขึ้นอยากขโมย สมัยนี้เขาเรียกกันว่าคอร์ปชั่น การฉ้อราษฎร์บังหลวงก็ผิดขโมยเงินคนอื่นถือโทษก็ผิด ก็เรียกว่าเป็นคอร์ปชั่น ปฏิบัติคนไม่ดีเป็นคนผิดศีลธรรม

..เหตุฉะนั้นพวกเรารู้เรื่องแล้วก็ค่อยหาทางแก้ไขตนเอง อย่าหงุดหงิด พยายามๆค่อยเป็นค่อยไป พยายามไปเรื่อยๆ เหมือนเขาซักฟอกเสื้อผ้าที่สกปรก ซักไปเรื่อยๆมันก็จะสะอาดขึ้น ใจของเราก็เหมือนกัน เราก็ดูแลไปเรื่อยๆ ซักฟอกไปเรื่อยๆแก้ไขไปเรื่อยๆ ใจก็จะดีขึ้นๆ เป็นคนมีศีลมีธรรมเกิดขึ้น มีความเมตตาสามัคคีปรองดอง ก็เรียกว่าคนเรานี้ไม่ปล่อยปละละเลยให้เสียเวลา บางทีเราพูดคุยกัน พุดคุยไปตั้งนานหลายชั่วโมง บางทีก็คุยในเรื่องที่ไม่มีประโยชน์ก็มี มันเป็นเรื่องอย่างนั้นมันยังไม่ฉลาดพอ ฉะนั้นการคุยกันในเรื่องที่มีมันดี คุยเรื่องที่มีมันเป็นประโยชน์ เราก็จะสามารถคุยกันได้ไม่เสียเวลาที่เราเข้าวัดฟังธรรมจำศีล ฟังธรรมศึกษาธรรมะ ธรรมะจึงเป็นของกลาง เราจึงต้องศึกษาให้รู้เรื่องของกลาง ของกลางไม่เป็นของผู้ใดผู้หนึ่ง เปรียบเทียบจริงๆแล้วก็ยังเป็นของกลางของโลก เหมือนกับเงินที่เราใช้นี่อยู่เหมือนกัน เป็นของกลางของโลก คนนี้ซื้อของคนนั้น คนนั้นเอาไปซื้อต่อกับคนนี้ เงินใบเดี๋ยวนี้อันไปหลายมือเลยทีเดียว ไม่เป็นของใครแท้ๆเลยจริงๆ ก็เลยเป็นของที่ชั่วครึ่งชั่วคราว ถ้าหากเราใช้ให้เป็นประโยชน์มันก็ดี ถ้าใช้ไม่เป็นประโยชน์มันก็ไม่เป็นประโยชน์ ฉะนั้นจึงเรียกว่าเป็นของกลาง เหมือนสิ่งของต่างๆในโลกนี้เช่นพื้นดินในโลกนี้ ที่เขาบรรจ่าฟันแย่งแผ่นดินกัน แผ่นดินก็ไม่ใช่ของใครสักคนเป็นของโลกนี้ เห็นไหมเขาทำไรทำนาทำสวน หรือที่เขาไว้อยู่อาศัยเขาก็เก็บภาษี ไม่ใช่เป็นของเรา เดียวคนนี้ขายไปคนนี้ก็ซื้อเอามา คนนั้นโอนให้คนนี้ โอนโฉนดให้กันไปเรื่อยๆมันก็ไม่ใช่เป็นของเรา ก็ให้ศึกษากันให้ดี การหวงแหนสถานที่มันก็ไม่ใช่ของเราจริงๆ ถ้าเราศึกษาธรรมะขั้นสูงขึ้นไปเรื่อยๆก็จะยิ่งสบาย เข้าใจแล้วก็สบาย สิ่งของต่างๆเป็นของใช้ชั่วคราว เป็นของเครื่องประดับ ฉะนั้นสิ่งของทั้งหลายที่เป็นเครื่องอำนวยความสะดวก พวกเราก็รู้จัก ที่พวกเรามีรถมีเรือไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน มาวัดมาว่าก็ดีไปเยี่ยมกันที่ไหน ก็อาศัยรถอาศัยเรือสะดวกสบาย ก็เรียกว่าใช้ให้เป็นใช้ให้มีคุณค่ามีประโยชน์ ถ้าหากเราไม่ใช้ไม่สอยมันก็ไม่มีความประโยชน์อะไร เงินก็เหมือนกันถ้าหากเราไม่ใช้ไม่สอยมันก็ไม่มีความประโยชน์อะไร เงินนั้นก็

ควรจะใช้ให้เป็นประโยชน์ ซื่ออยู่ซื่อกินซื่อเครื่องนุ่งเครื่องห่ม เจ็บป่วยก็ใช้ไปหาแพทย์หาหมอ ใช้สร้างที่อยู่พัก พากอาศัยสร้างบ้านสร้างช่อง เงินก็จะมีคุณค่ามีประโยชน์ อันนี้คือคนใช้เป็น ใช้ให้เป็นประโยชน์

..เหตุฉะนั้นเราศึกษาธรรมะนี้ก็จะทำให้รู้รอบคอบว่า รู้จักว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นด้วยตนเอง เมื่อรู้ด้วยตนเองก็จะแก้ไขด้วยตนเอง วางลงไปให้เกิดความสบาย ไม่หวงแหนเกินไป รู้จักรักษาใจของตน เรียกว่าทำความดีให้ผู้อื่นให้สบายไม่เดือดร้อน ก็ให้ญาติโยมได้พากันศึกษา เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ ในการรักษาศีลสมาธิปัญญา รักษาศีลสมาธิปัญญาก็จะเป็นเครื่องสงบระงับกายวาจาใจให้เรียบร้อย นั่งสมาธิก็ฝึกจิตใจให้สงบ จิตใจตั้งมั่นอยู่ก็จะสงบไม่วุ่นวายอะไร เมื่อจิตใจสงบแล้วจิตใจก็มีปัญญา รู้อะไรก็เข้าใจ ไม่หลงไหลไปตามกระแสของสิ่งของที่เปลี่ยนแปลงของโลก เรียกว่าจิตใจฉลาด คนฉลาดก็เลยสบาย มีความสบายเกิดขึ้นนั่นเอง รู้จักอะไร รู้จักอะไร ผิด อะไร ไม่ควรทำ อะไร ที่ควรพูดหรือไม่ควรพูด อะไร ที่ควรคิดหรือไม่ควรคิด มันก็จะลงมาที่ตรงนี้รวมกัน สั้นๆ เราก็เลยจะแก้ไขตนเองได้ เป็นคนดีได้ แต่ก่อนไม่เคยได้แก้ไขไม่เคยได้ปรับปรุง ไม่เคยเข้าวัดเข้าวา บัดนี้มาปรับปรุงพัฒนาตนเองให้เป็นคนดีเกิดขึ้น ให้เป็นคนที่มีศีลมีธรรมเกิดขึ้น ก็เลยอยู่สบายหน้าตาแจ่มชื่นเบิกบาน ทำไม่จึงเป็นอย่างนั้นหนอ แต่ก่อนเศร้าหมองวุ่นวายทุกข์ใจ เมื่อได้มาศึกษาธรรมะแล้วก็ทำให้ใจสบาย ทำให้ใจมีความสุขแจ่มชื่นเบิกบาน จนมาถึงแต่ถึงแก่ก็อย่างแจ่มชื่นเบิกบานอยู่ก็เพราะเป็นคนมีคุณธรรมนอนหลับก็หลับสบาย ตื่นขึ้นมาหน้าตาก็แจ่มชื่นเบิกบานสบาย เป็นคนที่มีเมตตาอยู่เนื่องนิตย์เพราะจิตใจของตนเองนั้นมีเมตตา อยู่ที่ไหนๆเราก็ลองคิดดูว่าเป็นอย่างนี้ไหม อยากให้คนที่อยู่ที่ไหนๆที่เป็นทุกข์ก็อยากให้พ้นทุกข์ ที่มีสุขก็ขอให้สุขยิ่งขึ้นไป ท่านที่เกิดมาร่วมทุกข์ร่วมสุขซึ่งกันและกัน ไม่ว่าบ้านใดเมืองใดประเทศไหนก็แล้วแต่ที่เกิดมาร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันเหมือนกับเราร่วมกันทำบุญอย่างนี้แหละ ร่วมกันอยู่ในวัดในวานี้ได้มาทำคุณงามความดีร่วมกัน เรียกว่าเป็นเพื่อนเป็นสหายเป็นเพื่อนานูญร่วมกัน ผู้ที่จะทำมากทำน้อยก็แล้วแต่ ก็เป็นของใครของมัน ได้มาเจอมาพบกันได้เคยเห็นกันที่โน่นที่นี้วัด โนนวัดนี้ ก็ได้มารู้จักกันเป็นเพื่อนเป็นมิตรกัน ได้มาสร้างคุณงามความดีร่วมกัน ผู้ใดศึกษาปฏิบัติฝึกหัดอบรมได้มากก็จะได้แตกต่างกันอย่างนั้น

..เหตุฉะนั้นก็จะมองเห็นใจของตนเองว่า ถ้ามันมีเมตตาอยู่ตลอดมันก็มีมีความสุข คนอื่นเขาก็มีความสุข ตนเองก็มีความสุข มันก็จะทำให้เราสบายๆไม่วุ่นวาย ไม่โกรธไม่เกลียดไม่เคียดไม่แค้นใคร อันนี้จึงเรียกว่าเราได้มาฝึกฝนอบรมตนเองแก้ไขปัญหามาของตนเอง ไม่มีใครคนอื่นจะมาแก้ไขปัญหามาของเราได้เท่ากับตัวของตัวเอง คนอื่นเขาก็ได้แค่บอกแค่ชี้ทางให้เท่านั้นเอง ครูบาอาจารย์ทั้งหลายทั่วประเทศ เขาก็บอกเขาก็ชี้ทางให้ฟังให้ปฏิบัติ ถ้าเราไม่ปฏิบัติเราจะไปอาศัยใคร เราก็ต้องปฏิบัติที่ตัวเราแก้ไขที่ตัวเรา ตนเองก็จะดีขึ้นมาจนเป็นคนที่มี

ประโยชน์มีคุณค่า การพูดจาปราศรัยก็มีคุณค่า การคิดก็มีคุณค่ามีสาระมีประโยชน์ ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีคุณค่าทุก
อย่าง ก็เรียกว่ามีความดี เมื่อศรัทธาญาติโยมได้พิจารณาดูอย่างนี้แล้วก็ขออำนวยการช่วยเหลือให้ทุกท่านที่ได้ตั้งสัตย์จะ
อธิษฐานเอาไว้ ได้ทำคุณงามความดีพัฒนาในสิ่งใด ก็ขอให้สำเร็จตามความมุ่งมาดปรารถนาทุกท่านทุกคนเทอญ
..ขอเจริญพร..